

Arrest

nr. 279 929 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 18 december 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 11 januari 2019 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt deze beslissingen in zijn arrest nr. 241 252 van 21 september 2020. Op 28 april 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren op 7/12/1988 in Al-Tarimyeh (Bagdad). In 2006 trof uw familie opgeslagen wapens aan in een naburig weiland. Uw broer R(...) rapporteerde dit aan de Amerikanen, die de wapen vervolgens vernietigden. De eigenaar van de wapens, de militie Asaeb Ahl El Haq, heeft om deze reden in hetzelfde jaar nog uw broer A(...) en drie dagen later ook uw andere broer R(...) vermoord. U vluchtte naar Mosul, maar keerde in 2008 terug naar huis. U diende een klacht in tegen de milities bij de Iraakse politie. Asaeb bedreigde uw familie omwille van deze klacht. Daarom stuurde uw vader u in 2009 in uw eentje naar Syrië. Het leven in Syrië was echter zwaar, en na enkele maanden keerde u terug naar huis. U hernieuwde uw klacht tegen de milities.

In 2011 trouwde u met H(...) AL-G(...) (O.V. (...)). In datzelfde jaar werd uw vader opnieuw bedreigd door Asaeb. Als gevolg hiervan deed hij een trombose en overleed.

In 2012 werd er een aanslag gepleegd op uw huis waarbij uw vrouw verbrand raakte. Na dit voorval verhuisde u naar Sulemanyeh (Koerdistan) waar uw vrouw behandeld werd voor haar brandwonden. Op 13/03/2014 beviel uw vrouw van een zoon, A(...) AL-G(...). In 2015 verhuisde u terug van Koerdistan naar Al Mashada, waar u, in 2017, een dreigbrief ontving van de milities. Twintig dagen later werd er opnieuw een aanslag gepleegd op uw huis, waarbij uw gevel werd beschoten. U besloot samen met uw vrouw en kind te vluchten naar Europa.

Op 1/2/2018 kwam u aan in Leros, Griekenland, waar u ongeveer negen maanden verbleef in een opvangcentrum. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 7/2/2018 en ontving de vluchtelingenstatus in oktober 2018. Nadat u erkend was, werd u gezegd dat u het opvangcentrum diende te verlaten en werd jullie woonplaats toegewezen aan een andere familie. U verhuisde met uw gezin naar Athene. De situatie aldaar was echter moeilijk, en u besloot Griekenland te verlaten en door te reizen naar België.

U kwam samen met uw familie aan in België op 18/12/2018 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 11/01/2018. Op 23/12/2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dewelke deze beslissing vernietigde bij arrest van 21/09/2020. Hierna werd de beslissing terug gezonden naar het CGVS.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u volgende kopieën neer: de Iraakse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw zoon; jullie paspoorten; uw bewonerskaart; een dreigbrief van de militie in Irak; uw rantsoenkaart; de doodsverklaringen van uw broers en vader; uw badge voor ontheemden; drie medische verslagen door E. D(...) ivm met uw psychologische toestand; medische verslagen uit Irak over de brandwonden van H(...); een medisch verslag uit België over de brandwonden van H(...); twee medisch verslagen door G. L(...) ivm met de psychologische toestand van H(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, i.c. drie attesten van psychologische opvolging door Dr. E. D(...) uit Vilvoorde, moet er immers op worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrag zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo vermelden deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen.

Het eerste psychologisch attest dd. 28/03/2019 verklaart dat u aan slaapproblemen, nachtmerries, depressieve gedachten, prikkelbaar gedrag, concentratieproblemen, vermoeidheid, schuldgevoelens en oncontroleerbare huilbuien lijdt, gelieerd aan een psychotraumatische ervaring in uw land van herkomst. Het tweede en derde psychologische attest dd. 15/10/2019 en 06/01/2021 maken telkens melding van eenzelfde soort problemen. Hoewel bovenstaande documenten elkeen uw psychologische problemen erkennen, maken zij geen melding van het feit dat u niet in staat zou zijn een persoonlijk onderhoud bij te wonen. Bovendien kon tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat u geen last bleek te hebben van enige mentale problemen en perfect capabel bleek om vlot alle vragen te begrijpen en te beantwoorden. U gaf ook zelf aan dat er geen ziekte was die het verhoor zou hinderen (CGVS p.3). Overigens werd u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de kans geboden bepaalde gezondheidsproblemen aan te halen waarmee rekening dient gehouden te worden in de verdere asielpcedure. U gaf daar niets aan (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonde dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunt stellen, aangezien het CGVS, het arrest van de RVV nr. 241252 dd. 21/9/2020 indachtig, niet kan aantonen dat u en uw familie, onafhankelijk van uw wil, na terugkeer naar Griekenland niet in een situatie terecht zullen komen zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen waardoor jullie een reëel risico lopen om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (met negatieve gevolgen voor de fysieke en mentale gezondheid van jullie kind) of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

U vreest dat u vermoord of ontvoerd zou worden indien u zou terugkeren naar Irak, nadat u in het verleden het slachtoffer werd van verschillende vervolgingsfeiten gepleegd door de militie Asaeb al Haq, en dit omwille van de klachten die u neerlegde bij de Iraakse overheid na de moorden op uw broers R(...) en A(...) die in 2006 een geheime wapenopslagplaats van de milities verklikt zouden hebben bij de Amerikaanse troepen aanwezig in uw regio.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om ten aanzien van Irak, uw land van nationaliteit, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielaanspraak betreffende de problemen die u in Irak zou hebben gekend en beweert te zullen kennen omwille van de talrijke tegenstrijdigheden in uw aanspraak.

Zo dient wat betreft de gebeurtenissen uit de periode 2003-2009, waar de problemen voor uw familie gestart zijn, het volgende opgemerkt te worden. Uw broer, M(...) AL-G(...) (CG: (...); OV: (...)), vertelt in het kader van zijn asielpcedure net zoals u dat er na de val van het Baath-regime verzet plaatsvond in uw regio tegen de komst van Amerikanen (CGVS M(...) p.9-10). Daar waar u vertelt dat de problemen van uw familie begonnen nadat uw broers R(...) en A(...) geheime wapens vonden in een schuur in uw buurt, en deze aangaven bij de Amerikanen (CGVS p.9), vertelt uw broer dat de problemen begonnen nadat hijzelf en uw vader door de Amerikanen werden meegenomen voor verhoor en verschillende mensen verklikten (CGVS M(...) p.10). U vertelt beiden dat als wraak voor de verklikking in 2006 één van jullie broers werd vermoord. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelt u dat eerst R(...) vermoord werd, en na enkele maanden werd ook A(...) vermoord (CGVS-Vragenlijst randnr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u het echter omgekeerd, met name dat in 2006 eerst A(...) werd doodgeschoten en drie dagen later R(...) werd ontvoerd, gemarteld en gedood (CGVS p.9; p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarbij u niet alleen tegenstrijdig bent over de volgorde van de moorden, maar ook over de tijd die er tussen de twee moorden zat (enkele maanden vs. drie dagen), zegt u dat uw verklaringen bij DVZ verkeerd werden genoteerd (CGVS p.12). U zou dit uitdrukkelijk

hebben gecorrigeerd, maar uw correctie werd niet genoteerd. Echter dient er op gewezen te worden dat u de CGVS-vragenlijst bij de DVZ heeft ondertekend als zijnde een correcte weergave van uw verklaringen (zie administratief dossier), en dat u bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook heeft aangegeven dat al uw verklaringen bij DVZ correct werden genoteerd (CGVS p.3). Bijgevolg is uw uitleg niet in staat om bovenstaande ernstige tegenstrijdigheid te verklaren. Hierbij komt nog eens, dat uw oudste broer, M(...), in het kader van zijn asielprocedure een derde versie van de moorden op uw broers geeft. Volgens hem was het jullie broer R(...) die in 2006 ontvoerd en onthoofd werd (CGVS M(...) p.10), en uw andere broer, A(...), zou pas in 2015 spoorloos verdwenen zijn, zonder dat M(...) op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS enig idee had of A(...) nog leefde of niet (CGVS M(...) p.15). Geconfronteerd met de verklaringen van uw broer, zegt u niet te weten wat uw broer indertijd beweerd heeft gezien u al lang geen contact meer met hem heeft (CGVS p.12). Uiteraard is de beweerde slechte band met uw broer M(...) geenszins in staat te verklaren waarom jullie beide dergelijke ernstige tegenstrijdige versies geven van de moorden of ontvoeringen van jullie gemeenschappelijke broers. Ook over andere vervolgingsfeiten en personen zijn u en uw broer ernstig tegenstrijdig. Zo verklaart u dat het huis van uw vader vernietigd werd in 2006, ná de moord op uw broer (CGVS p.15), terwijl uw broer beweert dat uw ouderlijk huis vernietigd werd in 2004, vóór de moord op uw broers (CGVS M(...) p.10). Verder vertellen zowel u als uw broer over ene M(...) A(...), een leider en spilfiguur van het plaatselijke verzet, die zich wilde wreken op jullie familie. Volgens uw verklaringen was deze M(...) echter iemand die niet afkomstig was uit de buurt, en die u enkel kende van ziens, zonder dat u op enige manier aan hem verwant was (CGVS p.16-17). Volgens uw broer was M(...) echter rechtstreeks verwant aan uw vader, kende hij uw familie zeer goed, en had hij een vertrouwensband met uw vader (CGVS M(...) p.13-14). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zo zwaarwichtig en pertinent, en raken de kern van uw relaas, waardoor er geen enkel ernstig geloof meer kan worden gehecht aan de oorzaak en omstandigheden van de verschillende vervolgingsfeiten die uw familie gekend zou hebben na de val van het Baath-regime.

Gezien de oorzaak en vervolgingsfeiten van uw familie ongeloofwaardig zijn, worden ook de verschillende vervolgingsfeiten die u en uw gezin ten gevolge van deze gebeurtenissen persoonlijk zouden hebben meegemaakt (met name de woningbrand in 2012, de dreigbrief in 2017, en de beschieting van uw huis in 2017) logischerwijs zonder oorzaak.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels zijn of u in die periode zelfs in uw geboortestreek woonde. Immers dient er op gewezen te worden dat uw broer in het kader van zijn asielprocedure totaal verschillende verklaringen aflegde in verband met uw familieleden en hun verblijfplaatsen. Daar waar u beweert dat u slechts drie broers heeft (R(...), A(...) en M(...)) (Verklaring DVZ randnr. 17; CGVS p.5-6), en daarnaast "misschien" nog enkele halfbroers en halfzussen via vaderskant dewelke u echter totaal niet kent (CGVS p.5-6), vermeldt uw broer opmerkelijk genoeg in het kader van zijn asielprocedure vijf volle broers (waaronder uzelf) en vijf volle zussen (Verklaring DVZ M(...) randnr.17). Geconfronteerd met de verklaringen van uw broer, volhardt u echter in de bewering dat u slechts drie broers kent, en zegt u dat uw broer misschien ook halfbroers en -zussen heeft opgesomd. Nog frappanter is echter het feit dat uw broer niet alleen melding maakt van nog verschillende broers en zussen, maar dat hij ook vertelt hoe jullie tezamen in Syrië woonden, daarna in Sulemanyeh, en vervolgens in Turkije (CGVS M(...) p.4; p.8; p.15). Daar waar u zelf beweert dat u in 2009 helemaal alleen in Syrië was, blijkt uit de verklaringen van uw broer dat de hele familie (op uitzondering van uw vader) in Syrië woonde (CGVS M(...) p.15). Daar waar u zelf uitdrukkelijk beweert dat u na terugkeer uit Syrië terug in uw geboortestreek ging wonen, tot er een aanslag werd gepleegd op uw huis waarbij uw vrouw zwaar gewond geraakt, en dat u dan alleen met uw vrouw naar Sulemanyeh verhuisde in 2012 (CGVS p.21), vertelt uw broer dat hijzelf, uzelf, jullie moeder, en twee zussen, op een bepaald moment allemaal samen in Sulemanyeh woonden (CGVS M(...) p.4). Daar waar u beweert dat u in 2015 vanuit Sulemanyeh met uw gezin besloot terug te keren naar uw geboortestreek, alwaar zich dan opnieuw vervolgingsfeiten zouden hebben afgespeeld en waar u gewoond zou hebben tot aan uw vertrek uit het land in 2017, vertelt uw broer op het moment van zowel zijn interview bij de DVZ op 13/01/2016 als zijn interview op het CGVS op 01/09/2016, dat u en een ander deel van de familie op dat moment in Turkije verblijven (Verklaring DVZ M(...) randnr.17; CGVS M(...) p.8). Met andere woorden, volgens de verklaringen van uw broer, zou u op het moment van de dreigbrief en beschieting van uw gevel niet in uw geboortestreek hebben gewoond, maar wel al vertrokken zijn naar Turkije. Geconfronteerd met deze vaststelling, herhaalt u nogmaals dat de verklaringen van uw broer niet kloppen (CGVS p.24). Hoewel het uw woord tegen dat van uw broer is, dient er toch op gewezen te worden dat de verklaringen over uw verblijfplaatsen zoals gedaan door uw broer, veel logischer zijn dan uw eigen versie. Een verhuis in 2015 van Sulemanyeh naar Turkije, is gezien de toenmalige onveiligheid en aanwezigheid van Daesh veel aannemelijker dan een verhuis van Sulemanyeh naar Centraal-Irak. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat gezien er

geen duidelijkheid bestaat over uw werkelijke verblijfplaatsen vanaf 2009, er ook onmogelijk ernstig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in die periode zou hebben gekend.

Bijgevolg zijn zowel de oude vervolgingsfeiten van uw familie (voor uw vertrek naar Syrië), evenals uw persoonlijke vervolgingsfeiten (na terugkeer in Irak), volstrekt ongeloofwaardig.

Betreffende de erkenning van uw broer dient te worden gesteld dat hij reeds in 2015 in België aankwam en dat elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De Iraakse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw zoon; jullie paspoorten; uw bewonerskaart en uw rantsoenkaart, vormen allemaal een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. Echter kan ook wel aangestipt worden dat uw paspoort uitgegeven werd op 03/04/2016 in Sulemanyeh (zie documenten: Paspoorten), een moment waarop u volgens uw eigen verklaringen echter in Mashahda gewoond zou hebben. Uw badge voor ontheemden bewijst dat u ontheemd werd uit uw geboortestreek, hetgeen evenmin betwist wordt. De dreigbrief van Asaeb al Haq, en de doodsverklaringen van uw broers en vader, betreffen alle kopieën, dewelke gemakkelijk vervalst kunnen worden (zie landeninfo: Corruptie en documentfraude), waardoor de bewijswaarde van deze documenten zeer beperkt is, en dewelke op geen enkele manier opwegen tegen de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden. De medische verslagen uit Irak over de brandwonden van H(...), en het medisch verslag uit België over de brandwonden van H(...), bevestigen dat zij ooit verbrand raakte aan haar lichaam. De vastgestelde littekens zijn echter geenszins in staat uitsluitel te geven over de oorzaak en omstandigheden van deze verwondingen. De verschillende psychologische attesten van uzelf en van uw echtgenote, getuigen dat jullie verschillende psychologische moeilijkheden kennen, waaronder depressieve gedachten en slaapproblemen,, maar zijn evenmin in staat om uitsluitel te geven over de oorzaak van deze problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op [hyperlink](https://www.cgvs.be/nl) of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bembommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar

arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Nergens uit uw verklaringen of uw administratief dossier blijkt dat u dergelijke persoonlijke omstandigheden kunt invoeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd geboren op 21/01/1994 in Bagdad. In 2011 trouwde u met W(...) AL-G(...) (O.V. (...)). Uw man en zijn familie kenden op dat moment al enige tijd ernstige problemen met de militie Asaeb Ahl El Haq. In 2012 werd er een aanslag gepleegd op uw huis waarbij u verbrand raakte. Na dit voorval verhuisde u samen met uw man naar Sulemanyeh (Koerdistan) waar u behandeld werd voor uw brandwonden. Op 13/03/2014 beviel u van een zoon, A(...) AL-G(...). In 2015 verhuisde u naar Al Mashada, waar uw man, in 2017, een dreigbrief ontving van de milities. Twintig dagen later werd er opnieuw een aanslag gepleegd op uw huis, waarbij uw gevel werd beschoten. U besloot, samen met uw man en uw zoon, om te vluchten naar Europa.

Op 1/2/2018 kwam u aan in Leros, Griekenland, waar u ongeveer negen maanden verbleef in een opvangcentrum. In het opvangcentrum werd u meerdere keren medische hulp geweigerd voor de psychische aandoeningen van u en uw man en voor de koorts van uw zoon. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 7/2/2018 en ontving uw erkenning in oktober 2018. Nadat u erkend was, werd u gezegd dat u het opvangcentrum diende te verlaten en werd jullie woonplaats toegewezen aan een andere familie. Uw man vond geen werk in Leros en werd niet geholpen door IOM met het zoeken naar een woonplaats, dus besloot u om samen met uw familie naar Athene te gaan. Van daaruit reisde u verder naar België.

U kwam samen met uw familie aan in België op 18/12/2018 en diende een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 11/01/2018. Op 23/12/2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dewelke deze beslissing vernietigde bij arrest van 21/09/2020. Hierna werd de beslissing terug gezonden naar het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand moet er immers op worden gewezen dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de standaardprocedure in het gedrag zouden kunnen brengen en er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Zo vermelden deze documenten geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen, noch dat u hierbij op één of andere manier belemmerd zou zijn dit te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (AL-G(...), W(...) K(...) I(...); CG: (...) en OV: (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen de Raad verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 39/73-2, §§ 2 en 3, van de Vreemdelingenwet dient behalve de verzoekende partijen ook de kamervoorzitter in te stemmen met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van de kamervoorzitter wordt *in casu* geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid*” (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en van de samenwerkingsplicht. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

De verzoekende partijen citeren of geven toelichting bij enkele bepalingen en beginselen die zij *in casu* geschonden achten, waaronder artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, en betogen dat volgens deze laatste bepaling, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op een behoorlijke wijze geschiedde. De adjunct-commissaris-generaal begaat volgens de verzoekende partijen een manifeste appreciatiefout “*door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te begaan*”.

De verzoekende partijen halen verder aan dat waar de verzoeker om internationale bescherming de bewijslast aangaande een ‘gegronde vrees voor vervolging’ draagt, de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en “*steeds moet nagaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoekende partij ingeval van terugkeer*”, waarna zij verwijzen naar relevante rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde dat hun de vluchtelingenstatus wordt toegekend en halen vooreerst hun kwetsbaar profiel aan. Zij verwijzen naar de verscheidenen psychische verslagen die zij hebben neergelegd en waaruit hun psychische kwetsbaarheid zou blijken. De concentratieproblemen die werden vastgesteld in de psychologische verslagen met betrekking tot verzoeker kunnen volgens hen verklaren “*dat hij de foutieve verklaringen aangaande de volgorde in de overlijdens en de duur tussen de overlijdens van zijn broer bij DVZ trachtte te verbeteren om ze in overeenstemming te brengen met de werkelijkheid, m.n. dat broer A(...) werd gedood en broer R(...) 3 dagen later werd meegenomen*”.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden met de verklaringen van broer M., zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris-generaal steeds de voorkeur verleend aan de versie der feiten van deze laatste om erop te duiden dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Nochtans, zo stellen de verzoekende partijen, hebben zij beiden gewezen op “*de sedert de jaren '90 slechte band tussen de broers die elkaar vermijden*”, waarna zij citeren uit de notities van hun respectieve persoonlijke onderhouden. Daar waar de adjunct-commissaris-generaal stelt niet in te zien waarom broer M. zou hebben gelogen door de door van R. te plaatsen in 2006 en de vermissing van A. in 2015, spreekt het volgens de verzoekende partijen voor zich “*dat M(...) er baat bij had om de verdwijning van zijn broer actueel te laten weerklanken om zijn actuele vrees hard te maken*”. De adjunct-commissaris-generaal blijft de verklaringen van broer M. over de familiesamenstelling, de verblijfplaatsen en het relaas systematisch weerhouden zonder hen nog maar een kans te geven hun verklaringen te steunen, zo stellen de verzoekende partijen, die er verder op wijzen dat verzoekster de feiten aanhaalt die zij heeft kunnen meemaken sinds 2012. Zij menen dat die feiten overeenstemmen met de feiten die verzoeker uiteenzet, doch dat de adjunct-commissaris-generaal het bestaan ervan verwerpt omdat er geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingen tussen 2003 en 2009.

De verzoekende partijen menen voorts dat de neergelegde Iraakse medische verslagen met betrekking tot de brandwonden van verzoekster, die eveneens in België werden vastgesteld, bijdragen tot de geloofwaardigheid van hun relaas. Onder verwijzing naar meerdere arresten van de Raad, waaruit zij citeren, betogen de verzoekende partijen vervolgens dat de corruptie in Irak en het feit dat hun verklaringen niet geloofwaardig werden geacht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet ontslaan van de verplichting om de door hen neergelegde documenten nauwgezet en zorgvuldig te onderzoeken in samenhang met hun verklaringen, doch dat dit *in casu* niet geschiedde. Aldus zijn de bestreden beslissingen volgens hen niet afdoende gemotiveerd en heeft de adjunct-commissaris-generaal nagelaten rekening te houden met alle elementen bij het nemen van de bestreden beslissingen, zoals vereist wordt door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Zij merken op dat de adjunct-commissaris-generaal “*zich evenmin de vraag over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming conform artikel 48/5§2*” stelt. Zij menen dat hun minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

De verzoekende partijen wijzen er verder op dat de adjunct-commissaris-generaal geen enkel onderzoek voerde naar het risico op vervolging omwille van hun geloof. Zij menen dat zij als soennieten tot een risicoprofiel behoren en dat zij in geval van terugkeer zullen worden gevisieerd door groeperingen van islamitische (*sic*) strekking. Ook in dit verband merken de verzoekende partijen op dat de adjunct-commissaris-generaal “*zich de vraag over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming*” op geen enkel moment stelt. Onder verwijzing naar rechtsleer, een niet-gevoegd EASO-verslag van 7 maart 2019 en het Country of Origin Information Report “*Iraq – Targeting of Individuals*” van EUAA van

januari 2022, waaruit zij citeren, stellen de verzoekende partijen dat hun als soenniet de vluchtelingenstatus dient te worden verleend.

In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen dat hun de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. Zij betogen dat zij als soennieten in de regio Bagdad een bijzonder risicoprofiel hebben en citeren in dit verband uit meerdere arresten van de Raad alsook uit een artikel van Human Rights Watch van 2 december 2019 waarin zou worden benadrukt *“dat de meeste vermiste personen in Irak voornamelijk soenniet zijn”*.

De verzoekende partijen halen vervolgens verschillende bronnen aan die volgens hen een heel ander licht werpen op de huidige situatie in de regio van Bagdad. Zij verwijzen naar de corruptie in Irak als bron voor de aanhouding van het conflict en van de terroristische groeperingen, met een invloed op eenieders leven. Zij stellen verder dat de adjunct-commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar de impact van de gezondheids crisis als gevolg van Covid-19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede en een gebrek aan medische infrastructuur en middelen. De verzoekende partijen maken voorts gewag van een verslechterde veiligheidssituatie in Bagdad als gevolg van de Covid-19-epidemie, die immers tot een economische crisis en verzwakte Iraakse troepen zou hebben geleid waarvan de aanvallen door Islamitische Staat (IS) in 2011 het rechtstreekse gevolg zouden zijn geweest. De verzoekende partijen halen meerdere veiligheidsincidenten aan die zich in de periode tussen mei en december 2021 in Bagdad hebben voorgedaan en wijzen verder op de zware spanningen in Irak tussen de Iraanse en de Amerikaanse belangen waardoor ook burgers worden getroffen. Het is volgens hen *“dan ook vanzelfsprekend dat wanneer men al deze elementen samenneemt, de Irakese hoofdstad het epicentrum is van diverse conflicten waardoor zij geraakt wordt door overheersend geweld”*. Zij wijzen tot slot op *“de betogingen die sedert 2019 aanhouden en net zoals in mei 2021 gewelddadig worden onderdrukt met het gebruik van echte kogels”*. Er bestaat volgens hen ongetwijfeld een reëel risico op grond van het geweld dat zich in Bagdad voordoet.

3.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. De verwerende partij legt op 29 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissingen:

- EUAA, Common analysis and guidance note *“Country Guidance: Iraq”*, juni 2022;
- EUAA, Country of Origin Information Report *“Iraq. Security Situation”*, januari 2022.

3.2.2. Ter terechtzitting van 10 oktober 2022 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij het artikel *“Rockets hit Baghdad for second day as Iraq unrest escalates”* van Al Jazeera van 29 september 2022 aanhalen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling *in casu* geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe voornoemd artikel geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het CGVS geen geloof kan hechten aan de problemen die hij in Irak zo hebben gekend en beweert te zullen kennen omwille van talrijke tegenstrijdigheden in zijn relaas met betrekking tot de gebeurtenissen in de periode 2003-2009, waardoor ook de verschillende vervolgingsfeiten die hij en zijn gezin ten gevolge van deze gebeurtenissen persoonlijk zouden hebben meegemaakt – met name de woningbrand in 2012 en de dreigbrief en beschieting van zijn huis in 2017 – logischerwijs zonder oorzaak worden, en omdat er ernstige twijfels zijn of hij in die periode zelfs in zijn geboortestreek woonde, omdat (B) de documenten die hij neerlegt niets aan bovenstaande vaststellingen veranderen, en omdat (C) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en nergens uit zijn verklaringen of administratief dossier blijkt dat hij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een dergelijk risico loopt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt dat zij haar verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, werden aangehaald en er in zijn hoofde besloten wordt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij wordt verwezen naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Irak, te hebben verlaten uit vrees voor de sjiitische militie Asaab Ahl al-Haq (hierna: AAH). De familie van verzoeker zou problemen gekregen

hebben met leden van AAH nadat zijn broers A. en R. in 2006 bij de Amerikanen aangifte gingen doen van een wapenopslagplaats van de militie die zich in de buurt van het huis van de familie in Tarmiyah bevond en de Amerikanen deze wapens vervolgens vernietigden. Als vergelding zou AAH verzoekers broers A. en R. hebben vermoord. Daarop zou verzoeker naar Mosoel gevlucht zijn, doch in 2008 teruggekeerd zijn naar zijn ouderlijk huis in Tarmiyah. Na zijn terugkeer zou hij aangifte gedaan hebben van de aanslagen op zijn broers bij de politie. Omdat het voor hem te gevaarlijk werd zou zijn vader hem in 2009 naar Syrië gestuurd hebben. Verzoeker zou echter al na enkele maanden zijn teruggekeerd naar Tarmiyah en er in 2011 in het huwelijk zijn getreden met verzoekster. In 2011 zou verzoekers vader overleden zijn aan de gevolgen van een trombose nadat hij door militieleden zou zijn bedreigd. Op 15 augustus 2012 zou AAH een aanslag hebben gepleegd op het huis van de verzoekende partijen met een brandbom en daarbij zou verzoekster ernstige brandwonden hebben opgelopen. Nadat verzoekster een week in het ziekenhuis zou zijn behandeld en zij vervolgens een periode bij een vriend van verzoeker in Bagdad zouden hebben verbleven, zouden de verzoekende partijen naar Sulaymaniyah in Iraaks Koerdistan getrokken zijn om er de medische behandeling van verzoekster verder te zetten. Voor hun vertrek naar Sulaymaniyah zou verzoeker aangifte hebben gedaan van de aanslag op hun huis. De verzoekende partijen zouden in Sulaymaniyah blijven wonen zijn tot 2015, toen zij zouden teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst in Centraal-Irak en zich in Al Mashahda zouden hebben gevestigd. Daar zouden zij op 14 juli 2017 thuis een dreigbrief gericht aan verzoeker hebben ontvangen. Op 5 augustus 2017 zou hun huis onder vuur genomen zijn door leden van AAH. Na dit voorval besloten de verzoekende partijen hun land van herkomst te verlaten.

De verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen dat ze door AAH zullen worden vermoord.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partijen voorgehouden problemen met AAH en de vrees voor vervolging die zij daaraan verbinden.

Blijkens de verklaringen van verzoeker zijn de vervolgingsfeiten ten aanzien van hem en zijn familie terug te voeren op een aantal gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in de periode tussen 2003 en 2009 na de val het Baath-regime. Hierover merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker het volgende op:

“Uw broer, M(...) AL-G(...) (CG: (...); OV: (...)), vertelt in het kader van zijn asielpcedure net zoals u dat er na de val van het Baath-regime verzet plaatsvond in uw regio tegen de komst van Amerikanen (CGVS M(...) p.9-10). Daar waar u vertelt dat de problemen van uw familie begonnen nadat uw broers R(...) en A(...) geheime wapens vonden in een schuur in uw buurt, en deze aangaven bij de Amerikanen (CGVS p.9), vertelt uw broer dat de problemen begonnen nadat hijzelf en uw vader door de Amerikanen werden meegenomen voor verhoor en verschillende mensen verklikten (CGVS M(...) p.10). U vertelt beiden dat als wraak voor de verklikking in 2006 één van jullie broers werden vermoord. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelt u dat eerst R(...) vermoord werd, en na enkele maanden werd ook A(...) vermoord (CGVS-Vragenlijst randnr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u het echter omgekeerd, met name dat in 2006 eerst A(...) werd doodgeschoten en drie dagen later R(...) werd ontvoerd, gemarteld en gedood (CGVS p.9; p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarbij u niet alleen tegenstrijdig bent over de volgorde van de moorden, maar ook over de tijd die er tussen de twee moorden zat (enkele maanden vs. drie dagen), zegt u dat uw verklaringen bij DVZ verkeerd werden genoteerd (CGVS p.12). U zou dit uitdrukkelijk hebben gecorrigeerd, maar uw correctie werd niet genoteerd. Echter dient er op gewezen te worden dat u de CGVS-vragenlijst bij de DVZ heeft ondertekend als zijnde een correcte weergave van uw verklaringen (zie administratief dossier), en dat u bovendien aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook heeft aangegeven dat al uw verklaringen bij DVZ correct werden genoteerd (CGVS p.3). Bijgevolg is uw uitleg niet in staat om bovenstaande ernstige tegenstrijdigheid te verklaren. Hierbij komt nog eens, dat uw oudste broer, M(...), in het kader van zijn asielpcedure een derde versie van de moorden op uw broers geeft. Volgens hem was het jullie broer R(...) die in 2006 ontvoerd en onthoofd werd (CGVS M(...) p.10), en uw andere broer, A(...), zou pas in 2015 spoorloos verdwenen zijn, zonder dat M(...) op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS enig idee had of A(...) nog leefde of niet (CGVS M(...) p.15). Geconfronteerd met de verklaringen van uw broer, zegt u niet te weten wat uw broer indertijd beweerd heeft gezien u al lang geen contact meer met hem heeft (CGVS p.12). Uiteraard is de beweerde slechte band met uw broer M(...) geenszins in staat te verklaren waarom jullie beide dergelijke ernstige tegenstrijdige versies geven van de moorden of ontvoeringen van jullie gemeenschappelijke broers. Ook over andere vervolgingsfeiten en personen zijn u en uw broer ernstig tegenstrijdig. Zo verklaart u dat het huis van uw vader vernietigd werd in 2006, ná de moord op uw broer (CGVS p.15), terwijl uw broer beweert dat uw ouderlijk huis vernietigd werd in

2004, vóór de moord op uw broers (CGVS M(...) p.10). Verder vertellen zowel u als uw broer over ene M(...) A(...), een leider en spilfiguur van het plaatselijke verzet, die zich wilde wreken op jullie familie. Volgens uw verklaringen was deze M(...) echter iemand die niet afkomstig was uit de buurt, en die u enkel kende van ziens, zonder dat u op enige manier aan hem verwant was (CGVS p.16-17). Volgens uw broer was M(...) echter rechtstreeks verwant aan uw vader, kende hij uw familie zeer goed, en had hij een vertrouwensband met uw vader (CGVS M(...) p.13-14). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zo zwaarwichtig en pertinent, en raken de kern van uw relaas, waardoor er geen enkel ernstig geloof meer kan worden gehecht aan de oorzaak en omstandigheden van de verschillende vervolgingsfeiten die uw familie gekend zou hebben na de val van het Baath-regime.”

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan heeft aangegeven dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verkeerdelijk werd genoteerd dat zijn broer R. vermoord werd vóór zijn broer A. en dat de periode tussen beide moorden een paar maanden bedroeg en dat tevens verkeerdelijk werd genoteerd dat zijn verklaringen werden voorgelezen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, deel voor arrest van de Raad nr. 241 252 van 21 september 2020, stuk 10, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 oktober 2019, p. 3). In hun verzoekschrift wijzen de verzoekende partijen erop dat in de door hen neergelegde psychologische verslagen in hoofde van verzoeker melding wordt gemaakt van concentratieproblemen en beroepen zij zich op deze medische vaststellingen ter verklaring van het feit dat verzoeker “*de foutieve verklaringen aangaande de volgorde in de overlijdens en de duur tussen de overlijdens van zijn broer bij DVZ trachtte te verbeteren om ze in overeenstemming te brengen met de werkelijkheid, m.n. dat broer A(...) werd gedood en broer R(...) 3 dagen later werd meegenomen*”. De Raad dient echter samen met de adjunct-commissaris-generaal vast te stellen dat de neergelegde psychologische attesten, die dateren van respectievelijk 28 maart 2019, 15 oktober 2019 en 6 januari 2021 geen melding maken van het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord te worden en verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die aan het verzoek ten grondslag liggen (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 10 en 15). De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker ook terecht op dat verzoeker bij de DVZ geen gezondheidsproblemen heeft aangehaald waarmee rekening diende te worden gehouden in de verdere procedure (AD, stuk 7, deel voor arrest van de Raad nr. 241 252 van 21 september 2020, stuk 18, Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ).

Zelfs indien aangenomen zou worden dat concentratieproblemen verzoeker parten hebben gespeeld tijdens zijn interview bij de DVZ, dan nog kan dit niet verklaren waarom zijn broer M. in het kader van diens verzoek om internationale bescherming fundamenteel verschillende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de feiten die hun familie in de problemen zouden hebben gebracht met AAH. De vaststellingen dienaangaand in de bestreden beslissingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier, waarbij de notities van het persoonlijk onderhoud van M. van 1 september 2016 in hun geheel werden gevoegd als bijlage aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Nergens kan uit de bestreden beslissingen blijken dat de adjunct-commissaris-generaal de voorkeur verleent aan de versie van de feiten van M., in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift suggereren. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen zijn van aard dat noch de verklaringen van verzoeker noch deze van zijn broer kunnen worden weerhouden en aan de desbetreffende feiten geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre de verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoekers broer M. trachten te verschonen door te wijzen op de reeds lang bestaande slechte band tussen verzoeker en zijn broer, zoals door hen ook aangehaald tijdens hun persoonlijk onderhoud, merkt de Raad het volgende op. Bij de DVZ gevraagd of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, gaf verzoeker twee redenen, met name dat zijn broer hier al woont en erkend is en dat België de mensenrechten respecteert (AD, stuk 7, deel voor arrest van de Raad nr. 241 252 van 21 september 2020, stuk 17, verklaring DVZ verzoeker, nr. 27). Verzoekers verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS volgens de welke hij geen goede band heeft met zijn broer en hij hem zelfs op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op 22 april 2021 nog niet had ontmoet – verzoeker was op dat moment al meer dan twee jaar in België – klemmen met zijn bewering dat de aanwezigheid van zijn broer mede bepalend is geweest voor zijn keuze om in België een beschermingsaanvraag in te dienen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 6). Verzoeker verklaarde op het CGVS dat zijn broer M. op het moment van de moord op zijn andere broers in 2006 ergens apart woonde, maar hij kon niet aangeven waar. Ter verklaring van zijn onwetendheid verwees verzoeker vaagweg naar problemen met de echtgenote van zijn broer, die hij echter niet concreet kon duiden, en haalde hij andermaal aan dat hij

geen goede band heeft met zijn broer, waaraan hij nog toevoegde dat “ook als hij ergens woont wil ik niet weten waar hij woont” (*Ibid.*, p. 11, 14-15). Deze verklaringen houden geen steek in het licht van zijn eerdere bewering (mede) omwille van zijn broer naar België te zijn gekomen.

Wat er ook van zij, de verzoekende partijen lichten niet toe, en de Raad ziet evenmin in, op welke wijze de vermeende slechte band tussen verzoeker en zijn broer kan verklaren dat zij dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot feiten die raken aan de kern van hun beider relaas.

Daargelaten de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in de periode tussen 2003 en 2009 en die ten grondslag zouden hebben gelegen aan de latere vervolgingsfeiten die de verzoekende partijen persoonlijk zouden hebben meegemaakt en waardoor zij hun land van herkomst zouden hebben moeten verlaten, zijn er duidelijke indicaties dat de verzoekende partijen geen waarheidsgetrouw zicht bieden op hun verblijfplaatsen en die van verzoekers familieleden gedurende de laatste jaren voorafgaand aan hun voorgehouden vertrek uit Irak in 2017, waardoor de geloofwaardigheid van de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij in die periode zouden hebben meegemaakt ernstig in het gedrang komt. Dienaangaand kan worden gewezen op volgende pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoeker:

“Immers dient er op gewezen te worden dat uw broer in het kader van zijn asielprocedure totaal verschillende verklaringen aflegde in verband met uw familieleden en hun verblijfplaatsen. Daar waar u beweert dat u slechts drie broers heeft (R(...), A(...) en M(...)) (Verklaring DVZ randnr. 17; CGVS p.5-6), en daarnaast “misschien” nog enkele halfbroers en halfzussen via vaderskant dewelke u echter totaal niet kent (CGVS p.5-6), vermeldt uw broer opmerkelijk genoeg in het kader van zijn asielprocedure vijf volle broers (waaronder uzelf) en vijf volle zussen (Verklaring DVZ M(...)) randnr.17). Geconfronteerd met de verklaringen van uw broer, volhardt u echter in de bewering dat u slechts drie broers kent, en zegt u dat uw broer misschien ook halfbroers en –zussen heeft opgesomd. Nog frappanter is echter het feit dat uw broer niet alleen melding maakt van nog verschillende broers en zussen, maar dat hij ook vertelt hoe jullie tezamen in Syrië woonden, daarna in Sulemanyeh, en vervolgens in Turkije (CGVS M(...)) p.4; p.8; p.15). Daar waar u zelf beweert dat u in 2009 helemaal alleen in Syrië was, blijkt uit de verklaringen van uw broer dat de hele familie (op uitzondering van uw vader) in Syrië woonde (CGVS M(...)) p.15). Daar waar u zelf uitdrukkelijk beweert dat u na terugkeer uit Syrië terug in uw geboortestreek ging wonen, tot er een aanslag werd gepleegd op uw huis waarbij uw vrouw zwaar gewond geraakt, en dat u dan alleen met uw vrouw naar Sulemanyeh verhuisde in 2012 (CGVS p.21), vertelt uw broer dat hijzelf, uzelf, jullie moeder, en twee zussen, op een bepaald moment allemaal samen in Sulemanyeh woonden (CGVS M(...)) p.4). Daar waar u beweert dat u in 2015 vanuit Sulemanyeh met uw gezin besloot terug te keren naar uw geboortestreek, alwaar zich dan opnieuw vervolgingsfeiten zouden hebben afgespeeld en waar u gewoond zou hebben tot aan uw vertrek uit het land in 2017, vertelt uw broer op het moment van zowel zijn interview bij de DVZ op 13/01/2016 als zijn interview op het CGVS op 01/09/2016, dat u en een ander deel van de familie op dat moment in Turkije verblijven (Verklaring DVZ M(...)) randnr.17; CGVS M(...)) p.8). Met andere woorden, volgens de verklaringen van uw broer, zou u op het moment van de driebrief en beschieting van uw gevel niet in uw geboortestreek hebben gewoond, maar wel al vertrokken zijn naar Turkije. Geconfronteerd met deze vaststelling, herhaalt u nogmaals dat de verklaringen van uw broer niet kloppen (CGVS p.24). Hoewel het uw woord tegen dat van uw broer is, dient er toch op gewezen te worden dat de verklaringen over uw verblijfplaatsen zoals gedaan door uw broer, veel logischer zijn dan uw eigen versie. Een verhuis in 2015 van Sulemanyeh naar Turkije, is gezien de toenmalige onveiligheid en aanwezigheid van Daesh veel aannemelijker dan een verhuis van Sulemanyeh naar Centraal-Irak. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat gezien er geen duidelijkheid bestaat over uw werkelijke verblijfplaatsen vanaf 2009, er ook onmogelijk ernstig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in die periode zou hebben gekend.”

De Raad stelt vast dat de bovenstaande vaststellingen steun vinden in het rechtsplegingsdossier, deugdelijk en pertinent zijn en door de verzoekende partijen op zich niet worden betwist. Zij kunnen niet worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift hekelen dat de adjunct-commissaris-generaal de verklaringen van verzoekers broer M. systematisch weerhoudt zonder hen nog maar de kans te geven hun verklaringen te steunen. Waar nog zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers broer M. de waarheid over de gebeurtenissen die ten grondslag zouden hebben gelegen aan verzoekers persoonlijke problemen verdraait in functie van het welslagen van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, kan in het geheel niet worden ingezien welk persoonlijk belang M. erbij zou hebben gehad om een verkeerde weergave te geven van de samenstelling van zijn familie en hun respectieve verblijfplaatsen. Er dient tevens te worden benadrukt dat de verzoekende partijen doorheen hun procedure wel degelijk de gelegenheid hebben gehad om stukken neer te leggen die hun voorgehouden verblijfssituatie in de jaren voor hun komst naar België staven, doch dat zij daartoe in gebreke blijven. Zo leggen zij hun originele

paspoorten niet voor, zogenaamd omdat ze deze zijn kwijtgeraakt op zee tussen Turkije en Griekenland (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 8 en 23-24 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 22 april 2021, p. 6). Hoewel de waarachtigheid van die bewering op zich niet kan worden geverifieerd, heeft het feit dat zij hun paspoorten niet in hun volledigheid neerleggen, doch slechts fotokopieën van de pagina's met hun persoonsgegevens, tot gevolg dat de asielinstanties geen zicht hebben op de pagina's van hun paspoorten die mogelijks informatie bevatten aangaande hun reisweg en eventuele verblijven buiten hun land van herkomst (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 17). Het is bovendien opvallend dat verzoeker de fotokopieën van zijn paspoort en dat van verzoekster pas neerlegt tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 21 april 2021, terwijl van alle andere documenten uit Irak reeds fotokopieën werden neergelegd bij de DVZ op 24 april 2019. Nochtans zouden al deze fotokopieën volgens verzoeker op dezelfde kapotte gsm zijn opgeslagen en zou hij ze er met behulp van een laptop hebben kunnen "*uit halen*" (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 8 en 23). De adjunct-commissaris-generaal stipt in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker trouwens terecht aan dat verzoekers paspoort uitgegeven werd op 3 april 2016 in Sulaymaniyah, gelegen in Iraaks Koerdistan, terwijl hij volgens zijn eigen verklaringen op dat moment in Mashahda, gelegen in Centraal-Irak, zou hebben gewoond. Daarbij dient de bedenking te worden gemaakt dat indien de verzoekende partijen hun herkomstregio in 2012 verlieten omwille van ernstige vervolgingsfeiten gericht tegen hun persoon, zijnde een aanval op hun huis met een brandbom waarbij verzoekster ernstig verbrand zou zijn geraakt, het niet logisch is dat zij zich drie jaar later opnieuw in die regio vestigen en zich zodoende opnieuw aan een risico op vervolging blootstellen. Haar tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom zij dit deden, antwoordt verzoekster dat wat haar man verdiende niet genoeg was voor hen, zeker niet met een kind erbij. Zij erkent dat (de regio van) Bagdad niet veilig was omwille van de aanwezigheid van vele milities, maar stelt dat zij in Mashahda een goedkoop huisje konden vinden via een vriend van verzoeker, die er bovendien in de bouwsector aan de slag kon (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 22 april 2021, p. 10). Financiële overwegingen kunnen evenwel niet op afdoende wijze verklaren waarom de verzoekende partijen zouden terugkeren naar de regio waar zij eerder werden bedreigd.

Het voorgaande in acht genomen, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk aanwezig waren in hun herkomstregio in Irak in de periode waarin zij de door hen aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten situëren, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen geen bewijs voorleggen van de klacht die verzoeker zou hebben ingediend naar aanleiding van de moord op zijn broers. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat de persoonlijke vervolgingsfeiten ten aanzien van verzoeker een aanvang namen na zijn terugkeer uit Syrië in 2009, toen verzoeker zijn klacht tegen AAH zou hebben vernieuwd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 9, 17). Verzoeker legt een rechtstreeks verband tussen de klacht die hij zou hebben ingediend en de vervolging waarvan hij en zijn gezin later het slachtoffer zouden zijn geworden (*Ibid.*, p. 21). De Raad merkt op dat verzoeker klaarblijkelijk geen enkel documentair bewijs heeft bijgehouden met betrekking tot dit cruciale element van zijn relaas, terwijl hij wel een fotokopie neerlegt van de dreigbrief die hij in 2017 zou hebben ontvangen maar waaraan hij toen naar eigen zeggen niet veel aandacht zou hebben geschonken en die hij niet meegenomen heeft toen zijn huis twintig dagen later zou zijn beschoten en hij halsoverkop zou zijn moeten vluchten (*Ibid.*, p. 22-24).

De Raad merkt tevens op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat AAH de eerdere aanslag op zijn huis in 2012 nooit heeft opgeëist. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 21 april 2021 gevraagd hoe hij dan wist dat AAH achter die aanslag zat, antwoordt verzoeker dat de militie hem bedreigd had en dat hij met niemand anders problemen had, waaraan hij nog toevoegt dat zijn vader in 2011 gestorven is door hun schuld. Verzoeker verklaart zich nader door aan te geven dat zijn vader door AAH bedreigd werd, een trombose heeft gedaan en na drie dagen in het ziekenhuis gestorven is. Hem vervolgens gevraagd naar de manier waarop zijn vader zou zijn bedreigd, beweert verzoeker eerst dat zijn vader hier niets had over gezegd, noch aan hem noch aan zijn moeder, om dan te vermelden dat hij gehoord had dat AAH zijn vader hadden gezegd dat hij zijn zoon aan hen moest uitleveren. Hem gevraagd hoe hij dat dan wist, verklaart verzoeker dat zijn moeder "*een klein beetje verteld*" had, wat in tegenspraak is met zijn verklaring dat zijn vader niets over de bedreiging had verteld aan zijn moeder (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 20). Verzoeker verklaarde eerder in dit persoonlijk onderhoud dat behalve zichzelf vooral ook zijn vader werd vervolgd door AAH. Hem herhaaldelijk gevraagd naar concrete vervolgingsfeiten die zijn vader zou hebben meegemaakt, bleef verzoeker opvallend vaag, stellende dat zijn vader "*overal waar hij naartoe ging*" en op "*alle manieren*"

vervolgd werd uit schrik dat hij iets zou doen, maar haalde hij geen enkel concreet incident aan en minimaliseerde hij tegelijk het probleem dat zijn vader voor AAH stelde door erop te wijzen dat zijn vader "een oude en zieke man" was waarvoor AAH niet veel aandacht had (*Ibid.*, p. 17). Gelet op verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zijn vader vanwege AAH zou hebben ontvangen en die zouden hebben geleid tot diens overlijden in 2011.

De opmerking in het verzoekschrift dat de feiten die door verzoekster werden aangehaald, en die zij sedert 2012 zou hebben meegemaakt, overeenstemmen met de feiten die verzoeker heeft uiteengezet, is niet van aard een ander licht te werpen op de hoger gedane vaststellingen, die steun vinden in het rechtsplegingsdossier, pertinent en draagkrachtig zijn en volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met AAH niet aannemelijk maken.

De documenten die de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hebben neergelegd kunnen aan voorgaande appreciatie niets wijzigen, zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt wordt toegelicht in hoofde van verzoeker:

"De Iraakse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw zoon; jullie paspoorten; uw bewonerskaart en uw rantsoenkaart, vormen allemaal een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet in twijfel worden getrokken. (...) Uw badge voor ontheemden bewijst dat u ontheemd werd uit uw geboortestreek, hetgeen evenmin betwist wordt. De dreigbrief van Asaeb al Haq, en de doodsverklaringen van uw broers en vader, betreffen alle kopieën, dewelke gemakkelijk vervalst kunnen worden (zie landeninfo: Corruptie en documentfraude), waardoor de bewijswaarde van deze documenten zeer beperkt is, en dewelke op geen enkele manier opwegen tegen de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden. De medische verslagen uit Irak over de brandwonden van H(...), en het medisch verslag uit België over de brandwonden van H(...), bevestigen dat zij ooit verbrand raakte aan haar lichaam. De vastgestelde littekens zijn echter geenszins in staat uitsluitel te geven over de oorzaak en omstandigheden van deze verwondingen. De verschillende psychologische attesten van uzelf en van uw echtgenote, getuigen dat jullie verschillende psychologische moeilijkheden kennen, waaronder depressieve gedachten en slaapproblemen,, maar zijn evenmin in staat om uitsluitel te geven over de oorzaak van deze problemen."

De verzoekende partijen menen dat de door hen neergelegde medische attesten met betrekking tot verzoeksters brandwonden horen bij te dragen tot de geloofwaardigheid van hun relaas, doch weerleggen niet dat dergelijke attesten geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak en omstandigheden van de daarin vastgestelde verwondingen. Zo kan in het attest van dokter B. J. van 19 februari 2021 worden gelezen dat de expertise van de betrokken arts toelaat vast te stellen dat verzoeksters littekens "duidelijk een gevolg zijn van verbranding, zoals deze bij een explosie kan optreden" doch dat uitsluiten van andere oorzaken van verbranding niet tot diens expertise behoort (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 16).

Gelet op de hoger weergegeven motieven, dient te worden vastgesteld dat de adjunct-commissaris-generaal de door de verzoekende partijen neergelegde fotokopieën van de doodsverklaringen van verzoekers broers en vader en van de dreigbrief van AAH wel degelijk heeft onderzocht in samenhang met hun verklaringen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen suggereren. De adjunct-commissaris-generaal wijst terecht op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat allerhande Iraakse documenten frequent worden vervalst of gemakkelijk door omkoping kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten zeer beperkt is (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 12 juli 2019). Bovendien leggen de verzoekende partijen geen originele documenten maar fotokopieën neer. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De adjunct-commissaris-generaal besluit op goede gronden dat deze fotokopieën, gelet op hun uiterst beperkte bewijswaarde, op geen enkele manier opwegen tegen het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Wat betreft de neergelegde psychologische attesten dient te worden vastgesteld dat hierin noch in hoofde van verzoeker noch in hoofde van verzoekster melding wordt gemaakt van enige belemmering om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van hun onderzoek van hun voorgehouden nood aan internationale bescherming (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 10, 15, 16). De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud evenmin blijkt dat de verzoekende partijen gehinderd werden door mentale problemen en dat zij in tegendeel in staat bleken de hen gestelde vragen te begrijpen en vlot te beantwoorden. De verzoekende partijen hebben ook zelf aangegeven dat er geen gezondheidsproblemen waren die hen zouden kunnen hinderen tijdens het gehoor (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 21 april 2021, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 22 april 2021, p. 3).

Waar de verzoekende partijen de adjunct-commissaris-generaal verwijten geen enkel onderzoek te hebben gevoerd naar het risico op vervolging bij terugkeer omwille van hun geloof en betogen dat zij als soennieten een risicoprofiel hebben, dient te worden vastgesteld dat zij in dit verband geen enkele vrees hebben aangehaald tijdens hun administratieve procedure. Uit het geheel van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie kan niet blijken dat er in Irak actueel sprake is van groepsvervolging van soennieten, in de zin dat het loutere feit dat zij soennieten zijn de verzoekende partijen zou blootstellen aan een risico op vervolging. De beschikbare informatie geeft aan dat het loutere feit een soennitische Arabier te zijn doorgaans geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging en dat een individuele beoordeling zich opdringt (*EUAA Country Guidance: Iraq* van juni 2022, p. 91). De verzoekende partijen kunnen aldus niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van soennieten in Irak of Bagdad, doch dienen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken op basis waarvan kan worden aangenomen dat in hun hoofde, omwille van hun soennitische geloofsovertuiging, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Zij blijven daartoe in gebreke. Daargelaten hun ongeloofwaardig bevonden relaas, kan uit hun verklaringen evenmin blijken dat zij voorafgaand aan hun vertrek uit Irak persoonlijk werden bedreigd of geïsoleerd omwille van hun soennitisch profiel.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat de adjunct-commissaris-generaal niet heeft onderzocht of zij in hun land van herkomst toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming conform artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat zij hun voorgehouden vrees voor vervolging door AAH dan wel omwille van het feit dat zij soennieten zijn niet aannemelijk maken zodat de vraag naar eventuele nationale beschermingsmogelijkheden *in casu* niet aan de orde is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Irak.

3.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met de militie AAH niet aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar hun profiel van soennieten afkomstig uit de regio van Bagdad op zich niet volstaat om het bestaan van een risico op vervolging of ernstige schade in hun hoofde aan te tonen.

In zoverre de verzoekende partijen hekelen dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek werd gevoerd naar de impact van de “*sanitaire situatie*” ten gevolge van de Covid-19-pandemie, hoewel artikelen de schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen en zij aanvoeren dat de adjunct-commissaris-generaal zich evenmin buigt over de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen niet verder komen dan een algemene verwijzing naar de algemene situatie in Irak zonder deze te betrekken op hun persoon. De verzoekende partijen geven niet aan in welke mate de “*sanitaire situatie*” en de economische crisis in Irak hen persoonlijk en hun familie treffen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de extreme gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal

worden geconfronteerd op zichzelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

3.3.4.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtmotieven, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat, gelet op artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de verzoekende partijen mag worden verwacht dat zij verklaringen afleggen en documentatie voorleggen ter staving van hun nationaliteit(en), identiteit, achtergrond, inclusief die van relevante familieleden, en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*". De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de landen en plaatsen van eerder verblijf houdt niet in dat de verzoekende partijen het bewijs moeten leveren recent en rechtstreeks uit een bepaalde regio te komen alvorens zij een verzoek om internationale bescherming indienen. Wel kan van de verzoekende partijen worden verwacht dat zij duidelijkheid scheppen over hun verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partijen de Iraakse nationaliteit hebben en dat zij oorspronkelijk afkomstig zijn uit de regio van Bagdad. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat de verzoekende partijen middels hun verklaringen en documenten geen zicht bieden op hun verblijfplaats(en) in de jaren voorafgaand aan hun komst naar België en dat zij niet aannemelijk maken dat zij na een verblijf van drie jaar in Iraaks Koerdistan in 2015 teruggekeerd zijn naar hun geboortestreek in Centraal-Irak en er gewoond hebben tot aan hun voorgehouden vertrek in 2017.

Het is de taak van de verzoekende partijen om hun verzoeken om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partijen hierin falen. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partijen voor hun komst naar België, over hun reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig zijn uit of kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen het door hun eigen toedoen onmogelijk om hun werkelijke nood aan bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in te schatten, is hun verwijzing naar de (veiligheids-)situatie in hun voorgehouden land en regio van herkomst en de informatie die zij dienaangaand aanhalen in hun verzoekschrift en aanvullende nota verder niet dienstig en kunnen zij hiermee geenszins volstaan om in hun hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De verzoekende partijen dienen het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kunnen daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.4.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhalen, gaan ze er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De (adjunct-)commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de (adjunct-)commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten, wat zij - gelet op het voorgaande - hebben nagelaten.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT